

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/819/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1604112578
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kuchtová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1604112578.10

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Kuchtovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Javorčíkovej a Mgr. Barbory Bartekovej, v právnej veci žalobcov: X. S. E., J.. XX.XX.XXXX, G. G., Z. XXXX/XX, G., X. F. L. E.M., J.. XX.XX.XXXX, G. O. XX, XXXX W., Š., proti žalovanému: Vojenské lesy a majetky SR, štátny podnik Pliešovce, Lesnícka 23, IČO: 31 577 920, zastúpený JUDr. Renáta Barbušová, advokátka, Štúrova 13, P. O. Box 154, 810 00 Bratislava, o mzdových nárokoch vo výške 78. 957,86 eur, na odvolanie právneho predchodcu žalobcov 1. a 2. rade proti rozsudku Okresného súdu v Malackách zo dňa 08. apríla 2010, č. konania 5C/353/2008 - 390, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Malacky č.k. 5C/353/2008-390, zo dňa 8.4.2010 v napadnutej zamietajúcej časti zrušuje a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 26. marca 2014, č.k. 7Cdo/72/2013 - 521 zrušil uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 03. júla 2012, č. k. 7Co/281/2010 - 482 a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Najvyšší súd SR v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že Okresný súd Malacky rozsudkom z 08. apríla 2010, č. konania 5C/353/2008 - 390 žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy za obdobie od 6. mája 2004 do februára 2005 vo výške 7 535,05 eur do 30 dní od právoplatnosti rozsudku; v zostávajúcej časti žalobu zamietol a vyslovil, že o náhrade trov konania rozhodne až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave uznesením z 03. júla 2012, č. k. 7Co/281/2010 - 482 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a konanie vo veci zastavil, keď vychádzal z toho, že za žalovaného bola žalobcom označená organizačná zložka právnickej osoby - odštepny závod právnickej osoby, zapísaná v Obchodnom registri (odštepny závod Malacky štátneho podniku Vojenské lesy a majetky SR). Podľa názoru odvolacieho súdu odštepny závod nemal právnu subjektivitu a nemal ani spôsobilosť byť účastníkom konania podľa § 19 a § 20 OSP. Pre tento nedostatok podmienky konania, keďže sa nejednalo o nesprávne, či neúplné, inak nepochybne označeného účastníka konania, bol odvolací súd povinný prihliadať v ktoromkoľvek štádiu konania, a konštatovať, že nedostatok konania - spôsobilosť žalovaného byť účastníkom konania, je neodstrániteľný. Preto zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a konanie zastavil.

2. Rozhodnutie odvolacieho súdu napadol dovolaním pôvodný žalobca. Mal za to, že postupom odvolacieho súdu mu bolo odopreté právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Mal za to, že žalovaný bol správne označený, keď okrem úplného obchodného názvu podniku bola uvedená i organizačná zložka, ktorej sa spor týka (odštepny závod Malacky), čo však nebol dôvod na zastavenie konania. Uviedol, že súd mal vyzvať žalobcu v prípade pochybností, aby takúto nepresnosť podľa § 43 ods. 1 OSP, v spojení s § 5 OSP odstránil.

3. Najvyšší súd SR uviedol, že osobitne sa zaoberal otázkou, či žalobcovi bola odňatá možnosť konať pred súdom, keď podľa ustálenej súdnej praxe v možnosti konať pred súdom dochádza aj odmietnutím odvolania odvolacím súdom, ak preto neboli dané procesné predpoklady. Keďže dovolateľ odňatie možnosti konať pred súdom spájal s nesprávnym posúdením otázky spôsobilosti byť účastníkom

konania odvolacím súdom, čo viedlo k zrušeniu rozsudku súdu prvej inštancie, dovolací súd konštatoval, že za odňatie možnosti konať pred súdom bol označený nesprávny postup odvolacieho súdu - vydanie zrušujúceho rozhodnutia a zastavenie konania odvolacím súdom, pričom pre takýto postup neboli splnené zákonné podmienky, a preto rozhodnutie považoval za arbitrárne. Podľa názoru dovolacieho súdu obsahom základného práva na súdnu ochranu zodpovedá povinnosť odvolacieho súdu rozhodnúť zákonom prezumovaným spôsobom o podanej žalobe a v kontexte tohto prípadu aj o odvolaní žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie. K zrušeniu rozhodnutia môže odvolací súd pristúpiť len vtedy, ak nie sú podmienky na potvrdenie alebo zmenu rozsudku a konanie možno zastaviť, ak nie sú splnené podmienky, za ktorých súd môže konať, a nejde o prípad kedy sa nepodarilo nedostatky podmienok podania odstrániť. Uviedol, že jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru je aj povinnosť súdu správne a presvedčivo vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť.

4. Dovolací súd z výpisu z Obchodného registra Okresného súdu Banská Bystrica mal za preukázané, že vo vložke č. 115/S, oddiel: PŠ, je od 1. januára 1993 v obchodnom registri zapísaný štátny podnik: Vojenské lesy a majetky SR - štátny podnik so sídlom: Lesnícka č. 23, Pliešovce, IČO 31 577 920 a od 18. januára 1993 je zapísaný aj odštepny závod tohto subjektu pod obchodným menom Vojenské lesy a majetky SR - štátny podnik, odštepny závod Malacky a sídlom: Zámocká č. 7, Malacky (č. listu 237 až 243). Je nesporné, že žalobca v žalobe zo 7. júna 2004 označil za žalovaného právnickú osobu Vojenské lesy a majetky SR - štátny podnik, Pliešovce, odštepny závod, Zámocká ul. 7, 901 18 Malacky, ktorá je navyše zapísaná v Obchodnom registri. Uviedol, že v zmysle § 7 ods. 1 Obchodného zákonníka odštepny závod je organizačnou zložkou podniku, ktorá je ako odštepny závod zapísaná v Obchodnom registri a pri prevádzke odštepneho závodu sa používa obchodné meno podnikateľa s dodatkom, že ide o odštepny závod. Odštepny závod zapísaný do Obchodného registra podľa právnej úpravy musí používať obchodné meno podnikateľa i dodatok, že ide o odštepny závod. Právnická osoba, ktorá má ako organizačnú zložku odštepny závod, sa v spore, ktorý sa týka tohto odštepneho závodu označuje ako účastník konania uvedením obchodného mena a sídla (§ 79 ods. 1 OSP), prípadne ďalších údajov potrebných na jej identifikáciu (napr. R41/97). I keď odštepny závod a ani iná organizačná zložka podniku nemá spôsobilosť byť účastníkom konania v predmetnej veci, žalobca pri označení žalovaného uviedol obchodné meno právnickej osoby, ktorým je štátny podnik zapísaný v Obchodnom registri, preto uvedenie aj jeho organizačnej zložky - odštepneho závodu nie je bez ďalšieho dôvodom na zastavenie konania. Je zrejmé, že označenie žalovaného v žalobe bolo neúplné, keďže nebolo uvedené jeho úplné sídlo Lesnícka č. 23, Pliešovce, preto tu mohli existovať pochybnosti o tom, či za účastníka bola označená právnická osoba alebo jej organizačná zložka, avšak bolo povinnosťou odvolacieho súdu postupom podľa § 43 OSP sa pokúsiť o odstránenie tejto vady žaloby a až potom sa zaoberať otázkou existencie spôsobilosti byť účastníkom konania na strane žalovaného. Odvolací súd tak nepostupoval, ale ani žalobcu nevyzval na doplnenie a spresnenie žalovaného a bez uvedeného bol záver odvolacieho súdu, že žalovaný nemá spôsobilosť byť účastníkom konania predčasný a nebolo ho možné považovať ani za právny.

5. Po zrušení uznesenia Krajského súdu v Bratislave Najvyšším súdom SR vec bola vrátená odvolaciemu súdu na ďalší zákonný postup. V danom štádiu je predmetom odvolania rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 8. apríla 2010, č. k. 5C/353/08 - 390, ktorým súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu priemerného zárobku za obdobie od 06.05.2004 do 06.02.2005 v sume 7 535,05 eur do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti súd žalobu žalobcu zamietol. Zároveň vo výroku uviedol, že o trovách konania rozhodne až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal 1./ určenia neplatnosti jeho odvolania z funkcie riaditeľa odštepneho závodu Malacky, š.p. Vojenské lesy a majetky SR Pliešovce zo dňa 9.2.2004, 2./ určenia neplatnosti jeho odvolania z funkcie vedúceho Lesnej správy Jablonové, OZ Malacky zo dňa 27.2.2004, 3./ určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru uzavretého medzi ním a žalovaným zo dňa 19.4.2004, 4./ náhrady mzdy, 5./ doplatenia náhrady mzdy za nevyčerpanú dovolenku v počte 1 deň, na ktorú mu vznikol nárok v roku 2003, umožnenia vyčerpania dovolenky v počte 25 dní, na ktorú mu vznikol nárok v roku 2004, resp. vyplatenia náhrady za túto dovolenku, 6./ poskytnutia vecných, odevných náležitostí, 7./doplatenia finančného príspevku - náhrady za nezabezpečenie stravovania, 8./ vykonania dodatočných odvodov dane z príjmu a odvodov do fondov zdravotnej a sociálnej poisťovne, 9./ umožnenia protokolárneho odovzdania funkcie riaditeľa ku dňu 09.02.2004.

6. Vychádzal zo žaloby žalobcu, v ktorej uviedol, že u žalovaného začal pracovať od 01.09.1972 ako „samostatný lesný technik“. Dňom 01.01.1996 bol vymenovaný do funkcie „vedúceho Lesnej správy Jablonové, OZ Malacky“. Dňom 01.11.1996 ho riaditeľ štátneho podniku Vojenské lesy a majetky SR v

Pliešovciach (ďalej len š.p. VLaM SR) vymenoval v súlade s čl. 19 Organizačného poriadku š.p. VLaM SR do funkcie riaditeľa odštepného závodu Malacky, menovacím dekrétom č.j.: 1928/R/1996 zo dňa 21.10.1996. Týmto dňom mu tak vznikol pracovný pomer pre výkon funkcie riaditeľa odštepného závodu, ktorý s ním uzatvoril riaditeľ š.p. v zmysle čl. 10 Organizačného poriadku. Za celé obdobie tejto jeho funkcie mu neboli ústnou ani písomnou formou vytknuté nedostatky v jeho práci. Dňa 09.02.2004 obdržal „Dekrét o odvolaní z funkcie riaditeľa OZ Malacky, š.p. VLaM SR Pliešovce“, podľa ktorého bol odvolaný z funkcie riaditeľa OZ Malacky dňom 09.02.2004 v súlade s čl. 19 Organizačného poriadku š.p. VLaM SR Pliešovce bez uvedenia dôvodov odvolania. Žalobca poukázal na právnu úpravu, ktorá vznikla účinnosťou zák. č. 311/2001 Z. z. - Zákonníka práce od 01.04.2002 a to na tú skutočnosť, že nová právna úprava neplatí na pracovné pomery založené voľbou alebo vymenovaním. Žalobca ďalej v písomnej žalobe zdôvodňoval, z akých príčin je podľa jeho názoru neplatné jeho odvolanie z funkcie riaditeľa OZ Malacky, š.p. VLaM SR Pliešovce a z funkcie vedúceho Lesnej správy Jablonové OZ Malacky a z akých dôvodov je neplatné okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany odporcu zo dňa 19.04.2004. Vzhľadom na to, že žalobca žiadal o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru s ním zo strany žalovaného, žiadal žalovaného zaviazat' aj na náhradu mzdy v mesačnej výške 65 000 Sk za obdobie od 16.03.2004, až do času, keď mu žalovaný umožní pokračovať v práci, resp. ukončí s ním platne pracovný pomer. Po zrušení prvostupňového rozsudku zo dňa 09.09.2005 žalobca žiadal, aby žalovaný bol zaviazaný na zaplatenie náhrady mzdy za obdobie od 06.05.2004 do rozhodnutia súdu. Bol toho názoru, že nepochybne je splnený jeho nárok na 9 mesačnú náhradu mzdy a ďalej bol tiež toho názoru, že mu patrí náhrada mzdy i po tejto lehote. Žalovaný ho totiž nechal v neistote. Spôsobom, ako s ním ukončil pracovný pomer, žalobca utrpel nielen finančnú ujmu, ale aj sociálnu, spoločenskú a zdravotnú ujmu. Žalobca uviedol ďalej, že počas doby trvania súdneho sporu bol odkázaný iba na svoje úspory. Má síce živnosť, ale príjmy zo živnosti mu nepostačovali na živobytie, čo doložil daňovými priznaniami za toto obdobie. Žalobca v tejto súvislosti poukázal aj na svoj zhoršený zdravotný stav, vek a okolnosti, za akých bol s ním skončený pracovný pomer. Táto skutočnosť v danom regióne bola všeobecne známa a žalobcu to postavilo do zlého svetla u potenciálnych zamestnávateľov. Žalobca sa domáhal aj ďalších nárokov, tak ako je to uvedené vyššie.

7. Žalovaný bol toho názoru, že odvolanie žalobcu z funkcie riaditeľa Odštepného závodu odporcu v Malackách zo dňa 9.2.2004 a odvolanie žalobcu z funkcie vedúceho Lesnej správy Jablonové, OZ Malacky zo dňa 27.2.2004 bolo v súlade s jeho internými predpismi a aj zákonné. Mal za to, že odvolanie z funkcie žalobcu bolo platné. Mal za to, že pokiaľ sa týka určenia neplatnosti z funkcie riaditeľa odštepného závodu a určenie neplatnosti jeho odvolania z funkcie vedúceho lesnej správy, takéto nároky nie sú nároky z neplatného skončenia pracovného pomeru podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce, preto bol žalobca, keďže sa jedná o určovací žalobu, povinný preukázať naliehavý právny záujem na takomto určení v súlade s ustanovením § 80 písmeno c) OSP, čo však žalobca v konaní nepreukázal. V časti žaloby o určenie, že okamžité skončenie pracovného pomeru žalobcu zo strany žalovaného je neplatné, žalovaný vychádzal z toho, že po odvolaní z funkcie riaditeľa bude zaradený na predchádzajúcu pracovnú pozíciu. Túto pracovnú pozíciu však žalobca odmietol vykonávať a na toto pracovné miesto nenastúpil. Žalovaný nesúhlasil ani s návrhom žalobcu na zaplatenie náhrady mzdy vo výške 65 000 Sk mesačne za obdobie odo dňa 16.03.2004 do času, kedy žalovaný umožní žalobcovi pracovať, alebo s ním platne skončí pracovný pomer z dôvodu, že právo na zaplatenie náhrady mzdy v sume priemerného zárobku patrí odo dňa, keď zamestnanec oznámi zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní, čo sa však stalo až 06.05.2004. Žalovaný bol ďalej toho názoru, že žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie náhrady mzdy v súlade s ust. § 79 ods. 2 Zákonníka práce len za obdobie 9 mesiacov. V opačnom prípade by bol žalobca neprímerane zvýhodnený, nakoľko takýto príjem by v pracovnom pomere so žalovaným nedosiahol ani v prípade, ak by nedošlo k jeho okamžitému skončeniu. Žalovaný nesúhlasil ani s ďalšími nárokmi žalobcu uvedenými vyššie pod bodmi 5 až 9.

8. Súd prvej inštancie uviedol, že o žalobe rozhodol rozsudkom zo dňa 09.09.2005. Určil, že odvolanie žalobcu z funkcie riaditeľa OZ Malacky š.p. VLaM SR Pliešovce zo dňa 09.02.2004 a odvolanie z funkcie vedúceho Lesnej správy Jablonové OZ Malacky zo dňa 27.02.2004 sú neplatné. Súd ďalej určil, že je neplatné okamžité skončenie pracovného pomeru so žalobcom zo dňa 19.04.2004. Súd napokon žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy v mesačnej výške 65. 000 Sk za obdobie od 16.03.2004 až do času, keď mu žalobca umožní pokračovať v práci, prípadne, keď s ním skončí platne pracovný pomer. Ďalšie nároky žalobcu súd zamietol. Súd rozhodol aj o náhrade trov konania a poplatkovej povinnosti. Po podaní odvolania žalovaného, čo do výroku o určení neplatnosti odvolania žalobcu z funkcie riaditeľa OZ Malacky š.p. VLaM SR Pliešovce zo dňa 09.02.2004 a neplatnosti odvolania žalobcu z funkcie vedúceho Lesnej správy Jablonové OZ Malacky zo dňa 27.02.2004 do výroku o zaplatení náhrady mzdy, do výroku o náhrade trov prvostupňového

konania a do výroku o povinnosti zaplatiť súdny poplatok, Krajský súd v Bratislave uznesením sp. zn. 2Co/122/2006, zo dňa 29.09.2006 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

9. Následne súd prvej inštancie rozhodol rozsudkom zo dňa 05.06.2007. Rozhodol tak, že súd návrh žalobcu v časti, ktorou žiadal určiť, že jeho odvolanie z funkcie riaditeľa OZ Malacky, š.p. VLaM SR, Pliešovce zo dňa 09.02.2004, je neplatné, zamietol. Súd konanie o návrhu žalobcu v časti, ktorou žiadal určiť, že jeho odvolanie z funkcie vedúceho Lesnej správy Jablonové, OZ Malacky zo dňa 27.2.2004, je neplatné, zastavil. Súd ďalej uložil žalovanému povinnosť žalobcovii zaplatiť náhradu priemerného zárobku za obdobie od 06.05.2004 do 05.06.2007 v sume 2 378 684,50 Sk a ďalej súd rozhodol o trovách konania. Proti tomuto rozsudku podali odvolanie žalobca aj žalovaný. Žalobca sa odvolal proti tomu výroku rozsudku, ktorým bol zamietnutý jeho návrh v časti, v ktorej žiadal určiť, že jeho odvolanie z funkcie riaditeľa OZ Malacky, š.p. VLaM SR, Pliešovce zo dňa 09.02.2004 je neplatné a aj proti výroku, ktorým súd rozhodol o náhrade trov konania. Žalovaný sa odvolal proti výroku rozsudku súdu, ktorým bolo rozhodnuté o náhrade mzdy v súvislosti s neplatným skončením pracovného pomeru. Ďalej sa odvolal proti výroku, ktorým bolo rozhodnuté o náhrade trov konania a o výroku, ktorým bolo rozhodnuté o poplatkovej povinnosti.

10. Krajský súd v Bratislave rozhodol rozsudkom, č.k. 7Co 28/07, zo dňa 16.06.2009 tak, že rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti, ktorou bol zamietnutý návrh žalobcu o určenie, že jeho odvolanie z funkcie riaditeľa OZ Malacky, š.p. VLaM SR, Pliešovce zo dňa 9.2.2004 je neplatné, potvrdil. Vo zvyšnej napadnutej časti odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd uložil súdu prvého stupňa v ďalšom konaní zabezpečiť za aktívnej účasti žalovaného mzdové listy žalobcu za rozhodujúce obdobie pre výpočet priemerného zárobku žalobcu, resp. jeho pravdepodobného zárobku. Ďalej konštatoval, že žalobcovi patrí náhrada mzdy z dôvodu neplatného rozviazania pracovného pomeru maximálne za čas od 06.05.2004, kedy žalobca oznámil žalovanému, že trvá na tom, aby ho ďalej zamestnával, do 06.03.2006, kedy nadobudol právoplatnosť rozsudok súdu prvého stupňa v časti, v ktorej vyslovil neplatnosť rozviazania pracovného pomeru. Ďalej uložil prvostupňovému súdu dôsledne sa zaoberať pri rozhodovaní aj otázkou, či v zmysle návrhu žalovaného žalobcovi možno vôbec priznať náhradu mzdy aj nad čas uvedený v ustanovení § 79 ods. 2 Zák. práce, resp. túto znížiť.

11. Súd prvej inštancie po vykonaní dokazovania v odôvodnení napadnutého rozsudku č. k. 5C/353/08 - 390, zo dňa 08.04.2010 konštatoval, že žalobca bol dňom 09.02.2004 odvolaný z funkcie riaditeľa odštepného závodu Malacky, š. p. Pliešovce, dňom 16. 03.2004 odvolaný z funkcie vedúceho lesnej správy Jablonové, OZ Malacky a v zmysle pracovnej zmluvy následne riaditeľ VLaM SR, OZ Malacky zariadil žalobcu na funkciu samostatný technik výroby na LS Jablonové.

12. Súd prvej inštancie konštatoval, že prvostupňovým rozsudkom zo dňa 09.09.2005 súd určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru so žalobcom zo dňa 19.04.2004 je neplatné. Žalobca ani žalovaný proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nepodali a je preto v tejto časti právoplatný. Vec právne posúdil podľa § 251 ods. 1 a § 252 ods. 1 Zákonníka práce, v znení účinnom od 01.04.2004 (zákon č. 311/2001 Z. z., ktorý zrušil zákon č. 65/1965 Zb. Zákonník práce) a ustanovenia § 79 ods. 1 a 2 Zákonníka práce, § 134 ods. 1 až 4 Zákonníka práce, pričom uzavrel, že žalobca sa svojou žalobou domáhal náhrady priemerného zárobku za obdobie od 06.05.2004 do 06.03.2006 s poukazom na ust. § 79 ods. 1 Zák. práce a ďalej sa domáhal náhrady mzdy za obdobie od 07.03.2006 do 25.08.2008 s poukazom na ust. § 142 ods. 3 Zák. práce. Krajský súd v Bratislave vo svojom rozsudku, sp.zn. 7Co 28/07 ale uviedol v dôvodoch svojho rozhodnutia, že nie je daný žiaden zákonný dôvod na rozhodnutie žalobcu o náhrade mzdy v čase od 07.03.2006 naďalej. Od tohto obdobia, keďže žalobca ďalej nepracoval, by mohlo ísť len o prekážky v práci na strane žalobcu alebo žalovaného, čo ale nie je predmetom tohto sporu. V tomto prípade nejde o nárok z neplatného skončenia pracovného pomeru v zmysle vyššie cit. § 79 ods. 1 Zák. práce. Muselo by sa jednať v tejto časti o samostatnú žalobu. V rámci uzavretej pracovnej zmluvy žalovaný ponúkol žalobcovi nové pracovné zaradenie, ktoré však odmietol. Žalobca naliehavosť právneho záujmu na určení neplatnosti odvolania z funkcie odôvodňoval tým, že podal na riaditeľa OZ Malacky trestné oznámenie. Na pracovnom stretnutí dňa 16.03.2004 uviedol, že odvolanie z funkcií neakceptuje a odmietol ponuku na skončenie pracovného pomeru dohodou, listom z 19.03.2004 tlmočil, že trvá na ďalšom zamestnávaní vo funkcii riaditeľa OZ, listom z 03.05.2004 oznámil, že trvá na ďalšom zamestnávaní, podal žalobu a uvádzal aj ďalšie dôvody. Po zrušení rozsudku zo dňa 09.09.2005 tieto svoje dôvody naliehavosti právneho záujmu na požadovanom určení už nerozšíril. Vzhľadom na vyššie cit. ust. § 19 ods. 14 Zák. č. 111/1990 Zb. je zrejme, že právom riaditeľa štátneho podniku je vymenovať aj odvolať seba priamo podriadených zamestnancov podniku. Je teda zrejme,

že zamestnanec vykonávajúci určitú funkciu nemá na ňu právny nárok, môže byť odvolaný. Súd prvej inštancie konštatoval, že odvolaním žalobcu z funkcie sa pritom nestalo neistým jeho právne postavenie, keďže naďalej zostal v pracovnom pomere a teda neexistuje tu ani dostatok právneho záujmu na určení neplatnosti odvolania z určitej funkcie, na čo napokon (na zotrvanie vo funkcii neobmedzene) nie je právny nárok. Preto súd po zrušení rozsudku zo dňa 09.09.2005 zamietol návrh žalobcu v časti, ktorou žiadal určiť, že jeho odvolanie z funkcie riaditeľa OZ Malacky š.p. VLaM SR Pliešovce zo dňa 9.2.2004 je neplatné.

13. Súd prvej inštancie nemohol preto žalobcovi priznať náhradu mzdy od 07.03.2006 do 25.08.2008, keďže takýto nárok nebol predmetom sporu, keďže sa nejedná o nároky súvisiace s neplatným rozviazaním pracovného pomeru. V tomto prípade ide o nárok z iného právneho titulu, ktorý s poukazom na dôvody rozhodnutia Krajského súdu priznať v takomto konaní ani nemohol.

14. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi náhradu mzdy podľa § 79 ods. 1 a 2 Zákonníka práce za obdobie za obdobie od 06.05.2004 do 05.01.2009, t. j. za 9 mesiacov (§ 79 ods. 2 Zák. práce účinného v čase vzniku nároku). Priemerný hodinový zárobok žalobcu za obdobie od 01.01.2004 do 09.02.2004 bol 378,23 Sk. V ďalšom období bola žalobcovi ponúknutá funkcia samostatného lesného technika na LS Jablonové, ktorú odmietol. Podľa oznámenia žalovaného priemerný hodinový zárobok prislúchajúci tejto pracovnej funkcii bol 122,21 Sk. Na základe týchto skutočností dospel súd k záveru, že zárobok žalobcu za mesiac január bol 54. 465,12 Sk. Za mesiac február mala byť mzda žalobcu v sume 31. 842,56 Sk, keďže žalobca vykonával funkciu riaditeľa OZ Malacky š.p. VLaM SR Pliešovce za obdobie 01.02. (správne od 01.01.2004- poznámka odvolacieho súdu) do 09.02. 2004 a v ďalšom období mu už patrila iba mzda za ponúkanú funkciu samostatného lesného technika pri priemernom hodinovom zárobku 122,21 Sk. Za mesiac marec by mzda žalobcu predstavovala sumu 22.486,64 Sk. Z uvedeného súd dospel k záveru, že priemerná hodinová mzda za prvý štvrtrok 2004 bola 167,90 Sk, a to pri počte 81 pracovných dní s 8 hodinovým pracovným časom. Súd žalobcovi priznal náhradu mzdy za 9 mesiacov, za obdobie od 06.05.2004 do 05.01.2005 a teda mu prislúcha náhrada mzdy v sume 227.000,80 Sk, čo je 7.535,05 eur. Žalobca po zrušujúcich rozsudkoch Krajského súdu už ďalej nezdôvodňoval, prečo neprijal pracovnú pozíciu, ktorú mu žalovaný ponúkal a ktorú aj vykonával pred vymenovaním za riadiaceho pracovníka. Žalobca ani neuvádzal a nedokladoval, či sa zaujímal, alebo nezaujímal o svoje pracovné uplatnenie v odbore, v ktorom dlhodobo pôsobil a v ktorom bol odborník. Pri rozhodovaní o náhrade mzdy súd musel zobrať do úvahy aj dôvody, ktoré uvádza druhostupňový súd v rozsudku zo dňa 16.06.2009 a to tú skutočnosť, že žalobca konal v rozpore s dobrými mravmi. Bol totiž od roku 1995 živnostníkom a túto činnosť vykonával bez súhlasu žalovaného. To nakoniec aj bol dôvod skončenia pracovného pomeru.

15. Súd prvej inštancie o trovách konania zatiaľ nerozhodol s poukazom na ustanovenie § 151 ods. 3 OSP.

16. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca, ktorý žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že zaviazá žalovaného k zaplateniu žalobcovi náhrady priemerného zárobku za obdobie od 06.05.2004 do 06.03.2006 vo výške 46 754,62 eur a za obdobie od 07.03.2006 do 25.08.2008 náhradu mzdy vo výške 62 99,84 eur.

17. Žalobca považoval rozsudok súdu prvej inštancie za nezákonný. Uviedol, že napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie priznal žalobcovi náhradu mzdy za obdobie od 06.05.2004 do 06.02.2005 v sume 7 535 eur, keď súd prvej inštancie poukázal na závery odvolacieho súdu zo dňa 16.06.2009 sp. zn. 7Co/28/2007 s tým, že žalobcovi priznal náhradu mzdy len za obdobie 9 mesiacov. Napriek tomu sa súd prvej inštancie dôsledne neriadil závermi rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16.06.2009 sp. zn. 7Co/28/07. Žalobca poukázal na ustanovenie § 79 ods. 1 a 2 Zákonníka práce a tiež na rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 09.09.2005, v ktorom bolo určené, že okamžité skončenie pracovného pomeru so žalobcom zo dňa 19.04.2004 je neplatné, a predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 16.03.2006. Žalobca listom zo dňa 16.05.2004 žalovanému oznámil, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával a umožnil výkon práce v zmysle pracovnej zmluvy a zároveň upozornil žalovaného na neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru. Žalobca má teda zákonný nárok na náhradu mzdy odo dňa oznámenia, že trvá na ďalšom zamestnávaní a to až do doby, keď mu žalovaný umožní pokračovať v práci, alebo dôjde k platnému skončeniu pracovného pomeru. Navyše súd môže výšku náhrady mzdy za čas presahujúci 9 mesiacov primerane znížiť, prípadne nepriznať, a to iba na základe v konaní uplatnenej žiadosti zo strany zamestnávateľa. Súd pri znížení alebo nepriznaní je povinný prihliadnuť na viaceré skutočnosti, keďže povinnosť zamestnávateľa poskytnúť náhradu mzdy má sankčný charakter voči zamestnávateľovi, ktorý svojím nezákonným konaním zasiahol do práv zamestnanca. Odôvodnenie náhrady mzdy len za obdobie od 06.05.2004 do 06.02.2005 tým, že žalobca mal konať v rozpore s dobrými mravmi, je vzhľadom na sankčnosť

charakteru povinnosti zamestnávateľa poskytnúť náhradu mzdy, nedostatočné. Žalobca zdôraznil, že žalovaný vedel o vykonávaní jeho podnikateľskej činnosti, keď so súhlasom žalovaného zásoboval tovarom jednotlivé pracoviská zamestnávateľa v priebehu niekoľkých rokov. Preto tvrdenie súdu, že žalobca konal v rozpore s dobrými mravmi, je právne aj skutkovo bezdôvodné, znevažujúce osobu žalobcu. Žalovaný potom, ako mu žalobca oznámil listom zo dňa 06.05.2004, že trvá na tom, aby ho ďalej zamestnával, žalovaný žalobcovi žiadnu pracovnú pozíciu neponúkol a ani mu neumožnil nastúpiť do práce, vôbec nekomunikoval so žalobcom. Žalobca opätovne poukázal na stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Českej republiky pod sp. zn. Cpjn4/2004, v zmysle ktorého ku zníženiu, resp. k nepriznaniu náhrady mzdy môže súd pristúpiť len vtedy, ak je možné po zhodnotení všetkých okolností prípadu dospieť k záveru, že zamestnanec sa zapojil alebo mohol zapojiť do práce u iného zamestnávateľa za podmienok v zásade rovnocenných alebo dokonca výhodnejších, ako by mal podľa pracovnej zmluvy, keby si zamestnávateľ plnil svoju povinnosť pridelovať mu túto prácu. Tieto zásady platia rovnako v prípade, ak zamestnanec nebol po neplatnom skončení pracovného pomeru zamestnaný u iného zamestnávateľa, ale začal podnikáť. Potom môže súd pristúpiť k zníženiu, prípadne k nepriznaniu náhrady mzdy iba vtedy, ak zamestnanec vykonával svoju podnikateľskú činnosť za podmienok v zásade rovnocenných alebo dokonca výhodnejších, ako by mal pri výkone práce podľa pracovnej zmluvy, keby si zamestnávateľ plnil svoju povinnosť pridelovať mu túto prácu. Žalobca uviedol, že z jeho daňového priznania vyplýva, že nevykonával podnikateľskú činnosť za rovnakých a rovnocenných podmienok, mesačný príjem z podnikania bol u neho na hranici životného minima. Uviedol, že v Malackách ani v širokom okolí okrem žalovaného nie je žiadna spoločnosť, prípadne iný štátny podnik, ktorý by zamestnával lesných inžinierov, resp. ľudí na obdobných pracovných pozíciách. Žalovaný už viac ako 5 rokov drží žalobcu v právnej neistote, keď opätovne zo špekulatívnych dôvodov a navyše nezákonne ukončil pracovný pomer oznámením o okamžitom zrušení, ku dňu 26.08.2008 a to doručením do spisu v čase posledného pojednávania na Krajskom súde. Súd sa uvedeným konaním, resp. nekonaním žalovaného vôbec nezaoberal. Zdôraznil, že práve jeho odmietnutie pracovnej pozície ešte pred dňom 19.04.2004, t. j. pred okamžitým skončením pracovného pomeru zo strany žalovaného, bolo dôvodom žalovaného pre okamžité skončenie pracovného pomeru so žalobcom a ktoré aj súd prvej inštancie uznal právoplatne za neplatné. Súd prvej inštancie sa preto náležite nevysporiadal so všetkými skutočnosťami, rozhodujúcim pre posúdenie prípadného zníženia, resp. nepriznania náhrady mzdy. Odvolací súd uložil súdu prvej inštancie okrem iného aj povinnosť starostlivo posúdiť chovanie oboch účastníkov pri posudzovaní námietky vznesenej podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce. Podľa žalobcu to bol práve žalovaný, ktorý hrubým spôsobom neustálym porušovaním záväzných ustanovení Zákonníka práce konal v hrubom rozpore so zákonom a dobrými mravmi.

18. Súd prvej inštancie pochybil pri určení výšky náhrady priemerného zárobku, keď žalobcovi by mala prislúchať náhrada mzdy v prepočte 7 535,05 eur. Zo strany žalovaného boli súdu doručené mzdové listy žalobcu za mesiac január, február a marec 2004. V súlade s ustanovením § 134 ods. 1 a 2 Zákonníka práce mal súd vychádzať zo mzdy zúčtovanej zamestnancovi na výplatu v rozhodnom období za mesiac január, február a marec 2004, zúčtovaná mzda predstavovala za rozhodujúce obdobie sumu 156 000 Sk a to v januári 65 000 Sk brutto, vo februári 2004 65 000 Sk brutto a v marci 2004 mzda 26 000 Sk brutto, keď v rozhodnom období žalobca odpracoval 53 dní, priemerná denná mzda tak predstavovala sumu 2 943,39 Sk a priemerná mesačná mzda $2\,943,39 \times 21,74$, t. j. 36 989,29 Sk. Žalobcovi preto nie je známe, prečo súd prvej inštancie vypočítal priemerný hodinový zárobok od 01.01.2004 do 09.02.2004 vo výške 378,23 Sk a následne od tohto dňa hodinový zárobok vo výške 122,21 Sk. Zo mzdových listov totiž vyplýva, že žalobca v rozhodujúcom období odpracoval viac ako 22 dní.

19. Zároveň žalobca uviedol, že podľa § 142 ods. 3 Zákonníka práce (ak nemohol zamestnanec vykonávať prácu pre iné prekážky na strane zamestnávateľa, ako sú uvedené v odsekoch 1 a 2, zamestnávateľ mu poskytne náhradu mzdy v sume jeho priemerného zárobku), žalobca podaním zo dňa 16.09.2009 rozšíril predmet žaloby o náhradu mzdy z dôvodu podľa § 142 ods. 3 Zákonníka práce a to i s poukazom na nové skutočnosti, ktoré vyplynuli z konania pred odvolacím súdom a na nové konanie o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a náhrady mzdy od 26.08.008 (správne má byť pravdepodobne 2008, pozn. odvolacieho súdu). Žalobca sa teda domáha zaplatenia mzdy v sume priemerného zárobku za obdobie od 06.05.2004 do 06.03.2006 v zmysle § 79 ods. 1 Zákonníka práce a za obdobie od 07.03.2006 do 25.08.2008 tiež náhrady mzdy vo výške priemerného zárobku v zmysle ustanovenia § 142 ods. 3 Zákonníka práce, keďže zo strany žalovaného bolo odmietnuté pridelovať žalobcovi prácu podľa pracovnej zmluvy. Neobstojí odôvodnenie súdu prvej inštancie, že nie je daný žiaden zákonný dôvod na rozhodnutie žalobcu o náhrade mzdy v čase od 07.03.2006 naďalej, pretože žaloba bola rozšírená dňa 16.09.2009, až po odvolacom konaní. Preto záver súdu prvej inštancie, že odvolací súd konštatoval, že nie je daný žiaden zákonný dôvod, nie je správny, nakoľko

tento nárok nebol predmetom odvolacieho konania. Ide teda o nový, resp. ďalší nárok a to z iného titulu ako podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce, a to v zmysle § 142 ods. 3 Zákonníka práce. Týmto ďalším nárokom sa súd prvej inštancie dôsledne nezaoberal. Tiež sa nezaoberal jeho právnu kvalifikáciou ani jeho posúdením. Odvolanie žalobcu bolo doručené žalovanému dňa 13.05.2010. Žalovaný sa k odvolaniu písomne nevyjadril.

20. Po zrušení uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 03. júla 2012, sp. zn. 7Co/281/2010 Najvyšším súdom SR súd prvej inštancie zistil, že žalobca F. Y. E. zomrel, následne zistil, že dedičské konanie po zomrelom sa vedie pod sp. zn. 12D/271/2014 a prejednáva sa na Notárskom úrade JUDr. Molnárovej. Dopytom u notára súd prvej inštancie zistil, že v dedičskom konaní bolo vydané uznesenie o prerušení konania do právoplatného skončenia veci 7C/345/2009 vedeného na Okresnom súde Bratislava IV v Bratislave, ku dňu 09.09.2014, uznesenie nebolo právoplatné. Zároveň súd prvej inštancie zistil, že Okresný súd v Malackách dedičské veci po poručiťovi F. Y. E. rozhodol v konaní 12D/271/2014 - 66, Dnot202/2014 okrem iného i o tom, že dedičmi po poručiťovi sú dvaja synovia poručiťa S. S. E. a F. Y. E.. Na výzvu súdu S. S. E. a F. Y. E. reagovali vyjadrením obaja zo dňa 10.11.2014 v podstate s totožným obsahom, že trvajú obaja na pokračovaní v konaní voči zamestnávateľovi ich otca a to tak, aby žalovaný bol zaviazaný na náhradu priemerného zárobku za obdobie od 06.05.2004 do 06.03.2006 vo výške 46 754,62 eur a za obdobie od 07.03.2006 do 25.08.2008 náhradu mzdy vo výške 62 990,84 eur.

21. Po dôjdení veci z Najvyššieho súdu SR odvolací súd uznesením zo dňa 31.07.2017, č. k. 14Co/819/2014 - 580 rozhodol, že v konaní bude ďalej pokračovať so žalobcom v 1. rade: S. S. E., žalobcom v 2. rade: F. Y. E. namiesto pôvodného žalobcu F. Y. E., nar. XX.XX.XXXX, ktorý zomrel dňa XX.XX.XXXX a to s poukazom na ustanovenie § 63 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 25.09.2017.

22. Dňa 01. 07. 2016 nadobudol účinnosť Zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP). Odvolací súd pristupujúci k rozhodovaniu tejto veci po 30. júni 2016, postupoval na základe úpravy prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP (v zmysle ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa tohto zákona. Keďže odvolanie v tejto veci bolo podané ešte pred 01. 07. 2016, podmienky jeho prípustnosti bolo nutné posúdiť podľa právneho stavu existujúceho tu v čase podania odvolania, teda podľa príslušných ustanovení OSP, rešpektujúc, že podľa § 470 ods. 2 CSP procesné účinky odvolania podaného pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované aj po 30. júni 2016.

23. Nevyhnutnosť takéhoto posudzovania vyplýva tiež zo základných princípov CSP, a to princípu spravodlivej ochrany porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní strán odvolacieho konania, ktoré začalo za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (článok II ods. 1 a ods. 2 CSP), vrátane článku III ods. 1 CSP.

24. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie žalobcov v jeho napadnutej časti bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie je čiastočne dôvodné.

25. Odvolací súd v prvom rade poukazuje na rozhodujúce právne skutočnosti, ktoré vyplývajú jednak z konania na odvolacom súde a následne aj z konaní na súde prvej inštancie.

26. V prvom rade odvolací súd poukazuje na nasledovné. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 05. júna 2007, č. k. MA - 5C/156/2004 - 204 žalobu žalobcu v časti, ktorou žiadal určiť, že jeho odvolanie z funkcie riaditeľa odštepného závodu Malacky, š. p. Vojenské lesy a majetky SR, Pliešovce zo dňa 09.02.2004 je neplatné, zamietol. Konania o návrhu žalobcu v časti, v ktorej žiadal určiť, že jeho odvolanie z funkcie vedúceho Lesnej správy Jablonové OZ Malacky zo dňa 27.02.2004 je neplatné, zastavil. Zároveň žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi náhradu priemerného zárobku od 06.05.2004 do 05.06.2007 v sume 2 378 684,50 Sk, tiež nahradiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 39 171 Sk na účet právnej zástupkyne JUDr. Marty Vicenovej, tiež žalovaného zaviazal zaplatiť súdny poplatok vo výške 118 930 Sk a žalobcu zaviazal zaplatiť súdny poplatok vo výške 7 000 Sk na účet súdu prvej inštancie.

27. Po podaní odvolania proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podali včas odvolanie obe strany sporu, keď odvolanie žalobcu smerovalo proti výroku, ktorým bola zamietnutá jeho žaloba o určenie, že jeho odvolanie z funkcie riaditeľa odštepného závodu Malacky je neplatné. Žalobca podal odvolanie čo sa týka náhrady trov konania. Žalovaný podal odvolanie proti výroku, ktorým bol zaviazaný zaplatiť žalobcovi náhradu priemerného zárobku od 06.05.2004 do 05.06.2007 v sume 2 378 684,50 Sk, tiež podal odvolanie proti výroku, ktorým bol zaviazaný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania a do výroku, ktorým bol zaviazal zaplatiť súdny poplatok vo výške 118 930 Sk.

28. Odvolací súd rozsudkom zo dňa 16. júna 2009, č. k. 7Co/28/2007 - 315 rozsudok súdu prvej inštancie (zo dňa 05. júna 2007, č. k. MA - 5C/156/2004 - 204) v napadnutej časti, ktorou bola zamietnutá žaloba

žalobcu o určenie, že jeho odvolanie z funkcie riaditeľa odštepného závodu Malacky je neplatné, potvrdil, a vo zvyšnej napadnutej časti rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Z rozsudku Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 7Co/281/2010 - 315 vyplynulo, že po tom, ako odvolací súd potvrdil výrok súdu prvej inštancie v časti, ktorou zamietol žalobu žalobcu o určenie, že jeho odvolanie z funkcie riaditeľa odštepného závodu je neplatné s tým, že zároveň právoplatnosť nadobudol i výrok súdu prvej inštancie zo dňa 05. júna 2007 č. k. MA - 5C/156/2004 - 204 a to v časti, v ktorej žalobca žiadal určiť, že jeho odvolanie z funkcie vedúceho Lesnej správy Jablonové je neplatné - zastavil a voči tomuto výroku žiadna zo strán sporu nepodala odvolanie a v tejto časti výrok nadobudol právoplatnosť. Bolo vecou súdu prvej inštancie po zrušení zvyšnej napadnutej časti súdu prvej inštancie rozhodnúť o náhrade mzdy v súvislosti s neplatným rozviazaním pracovného pomeru dňom 20.04.2004 (§ 79 ods. 1 Zákonníka práce), prípadne rozhodnúť o trovách konania a o poplatkovej povinnosti žalovaného, ktoré výroky odvolací súd bez osobitného odôvodnenia zrušil z dôvodu, že boli závislé od rozhodnutia o nárokoch žalobcu na náhradu mzdy.

29. Súd prvej inštancie nepostupoval v zmysle pokynov odvolacieho súdu (v zmysle rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16. júna 2009, č. k. 7Co/28/2007 - 315. Odvolaciemu súdu nie je zrejmé, prečo súd prvej inštancie nezabezpečil a nevyžiadal od žalovaného mzdové listy od žalobcu za rozhodujúce obdobie pre výpočet priemerného zárobku žalobcu (právny predchodca terajšieho žalobcu v 1. a 2. rade), resp. jeho pravdepodobného zárobku a to v súlade s ustanovením § 134 Zákonníka práce. Odvolací súd jednoznačne jasne a aj podrobne zdôvodnil, ako má súd prvej inštancie postupovať. I keď začiatok doby, odkedy patrí žalobcovi náhrada mzdy, súd prvej inštancie ustálil správne, t. j. deň 06.05.2004, následne odvolací súd ustálil, že rozhodujúce obdobie trvá do 06.03.2006, kedy bolo právoplatne súdom vyslovené, že rozviazanie pracovného pomeru dňom 20.04.2004 zo strany žalovaného so žalobcom bolo neplatné a teda z toho jednoznačne vyplynulo, že žalobcovi patrí náhrada mzdy z dôvodu neplatného pracovného pomeru od 06.05.2004 do 06.03.2006 (t. j. odkedy žalobca oznámil žalovanému, že trvá na tom, aby ho ďalej zamestnával a do doby, kedy nadobudol právoplatnosť rozsudok súdu prvej inštancie v časti, v ktorej vyslovil neplatnosť rozviazania pracovného pomeru), pričom rozhodným obdobím v súvislosti s výpočtom priemerného zárobku je prvý štvrtrok 2004, súd prvej inštancie si v prvom rade od žalovaného nezabezpečil mzdové listy žalobcu (právneho predchodcu terajších žalobcov v 1. a 2. rade) za rozhodujúce obdobie pre výpočet priemerného zárobku právneho predchodcu žalobcu, resp. jeho pravdepodobného zárobku podľa Zákonníka práce č. 311/2001 Z. z., t. j. v znení účinnom v čase neplatného rozviazania pracovného pomeru (t. j. dňa 20.04.2004). Naopak súd prvej inštancie vychádzal len z podkladov žalovaného a to prostredníctvom vtedajšieho právneho zástupcu zo dňa 16.02.2010 (č. listu 371), kde žalovaný uviedol priemerné hodinové zárobky v časových obdobiach podľa pracovnej pozície žalobcu a to priemerný hodinový zárobok pre pozíciu riaditeľa oblastného závodu Malacky vo výške 378,23 Sk, priemerný hodinový zárobok pre pozíciu vedúceho lesnej správy vo výške 147,64 Sk a priemerný hodinový zárobok pre pozíciu technický pracovník vo výške 122,21 Sk. Súd prvej inštancie teda nepostupoval v súlade s pokynom odvolacieho súdu a nezabezpečil si mzdové listy pôvodného žalobcu za rozhodujúce obdobie pre výpočet jeho priemerného zárobku a uspokojil sa bez ďalšieho len s oznámením žalovaného. Pritom je práve vecou súdu prvej inštancie, aby v súlade s ustanovením § 134 Zákonníka práce platný v čase skončenia pracovného pomeru, riadne a zákonne vypočítal priemerný zárobok pôvodného žalobcu Ing. Y. E. tak, aby tento výpočet bol jasný, zrozumiteľný nielen stranám sporu, ale v prípade odvolania by bolo možné tento výpočet preskúmať i odvolacím súdom. V tomto smere je rozsudok súdu prvej inštancie nepreskúmateľný (ustanovenie § 157 ods. 2 OSP - procesný právny predpis platný do 30.06.2016. Opätovne sa súd prvej inštancie pri opätovnom rozhodovaní bude dôsledne zaoberať otázkou, či v zmysle návrhu žalovaného možno žalobcom v 1. a 2. rade priznať náhradu mzdy aj nad čas uvedený v ustanovení § 79 ods. 2 Zákonníka práce, resp. či túto náhradu mzdy je potrebné znížiť. V tomto smere už odvolací súd zaujal zásadné stanovisko vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí zo dňa 16. júna 2009, č. k. 7Co/28/2007 - 315 najmä v časti odôvodnenia str. 8, 9 a 10 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu. Odvolací súd opätovne poukazuje na závery odvolacieho súdu v súvislosti s činnosťou pôvodného žalobcu, že tento konal v rozpore s dobrými mravmi, keď od roku 1995 bol živnostníkom, živnosť, hoci bola rozdielna od predmetu činnosti žalovaného, túto prevádzkoval bez súhlasu žalovaného v pracovnom čase, v ktorom mal u žalovaného vykonávať radiacu činnosť, viď rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva citované odvolacím súdom a násl. I keď súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku konštatoval, že pôvodnému žalobcovi priznal náhradu mzdy za obdobie od 06.05.2004 do 05.01.2009, t. j. za 9 mesiacov, odvolací súd opätovne poukazuje na to, že ak sa pôvodnému žalobcovi nedarilo v podnikateľskej činnosti, samo o sebe a bez ďalšieho to nezakladá jeho nárok na náhradu mzdy v jeho výške v súvislosti s neplatným rozviazaním pracovného pomeru nad čas uvedený v ustanovení § 79 ods. 2 Zákonníka práce.

Bude potrebné opätovne zdôvodniť správanie sa pôvodného žalobcu, ako a kedy sa zaujímal o prácu, prípadne koho kontaktoval u samotného žalovaného, z akých dôvodov neprijal pracovnú pozíciu, ktorú vykonával ešte predtým, ako bol vymenovaný do funkcie riaditeľa odštepného závodu, resp. vedúceho lesnej správy, keď pôvodný žalobca tak, ako už odvolací súd konštatoval, žiadnu odbornú prácu funkcie riaditeľa odštepného závodu, resp. vedúceho lesnej správy nevykonával. Tiež je potrebné opätovne odôvodniť, prečo naďalej, ak nevykazoval zisk v podnikaní, v tomto podnikaní zotrval, čo konkrétne robil, ako sa s touto podnikateľskou činnosťou zaoberal. Opätovne je potrebné prihladiť na skutočnosť po ustálení priemerného zárobku pôvodného žalobcu, ktorý priemerný zárobok v súlade so Zákonníkom práce vypočíta súd prvej inštancie. Súd prvej inštancie bude musieť vychádzať zo zárobku riaditeľa odštepného závodu, avšak nie za celé rozhodné obdobie, vzhľadom na to, že pôvodný žalobca už počnúc dňom 10.02.2004 nevykonával funkciu riaditeľa odštepného závodu. Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva, že od 10.02.2004 nie je možné vychádzať zo zárobku riaditeľa odštepného závodu, a od počnúc dňom 10.02.2004 mu už patrila iba náhrada mzdy za ponúkanú funkciu lesného technika. V tejto časti preto nie je dôvodná odvolacia námietka pôvodného žalobcu a postup súdu prvej inštancie bo správny, keď vychádzal počnúc od 10.02.2004 z inej funkcie (pracovnej pozície) pôvodného žalobcu.

30. Po zrušení uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 03. júla 2012 č. k. 7Co/281/2010 - 482, Najvyšší súd SR ako súd dovolací v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že bolo vecou odvolacieho súdu ešte predtým, ako zrušil rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 08.04.2010, č. k. 5C/353/08 - 390 vyzvať žalobcu postupom podľa ustanovenia § 43 OSP a pokúsiť sa o odstránenie tejto vady žaloby a až potom sa zaoberať otázkou existencie procesnej podmienky - spôsobilosti byť účastníkom konania na strane žalovaného. Bolo preto povinnosťou súdu vyzvať žalobcu na doplnenie, resp. spresnenie označenia účastníka konania (strany sporu) s poučením, ako je to nutní vykonať. Bez uvedeného postupu Najvyšší súd SR považoval záver odvolacieho súdu vyslovený v zrušujúcom uznesení sp. zn. 7Co/281/2010 - 482 za predčasný.

31. Z obsahu spisu vyplýva, že pôvodne zložený senát odvolacieho súdu uznesením zo dňa 24. mája 2016, č. k. 14Co/819/2014 - 556 vyzval žalobcu na odstránenie vady žaloby, spočívajúcu v nesprávnom a neúplnom označení žalovaného subjektu. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 01.07.2016. Senát v čiastočne novom zložení z obsahu spisu mal však za preukázané, že pôvodný žalobca F. v priebehu súdneho konania zomrel dňa 03.04.2014 a teda pokiaľ odvolací súd uznesením zo dňa 24. mája 2016 vyzýval právneho zástupcu pôvodného žalobcu na odstránenie vady žaloby, takáto výzva sa minula účinku. Plnomocenstvo, ktoré udelil pôvodný žalobca advokátskej kancelárii Prolegis s. r. o., Jakabova 72, Bratislava, zaniklo smrťou pôvodného žalobcu. Bude preto úlohou súdu prvej inštancie vyzvať právnych nástupcov pôvodného žalobcu a to žalobcov v 1. a 2. rade, aby v súdom stanovenej lehote odstránili vadu žaloby, spočívajúcu v nesprávnom a neúplnom, t. j. nejednoznačnom označení žalovaného subjektu v súlade s pokynom Najvyššieho súdu SR. I napriek tejto skutočnosti odvolací súd má za to, že tak, ako to už konštatoval Najvyšší súd SR ako súd dovolací, z obsahu spisu prejednávanej veci je zrejmé, že označenie žalovaného bolo neúplné, keďže nebolo uvedené jeho úplné sídlo (Lesnícka 23, Pliešovce), a preto tu mohli existovať pochybnosti o tom, či za stranu sporu bola označená právnická osoba alebo jej organizačná zložka - odštepný závod. Túto nezrovnalosť bude potrebné odstrániť výzvou, adresovanou k rukám žalobcu v 1. a 2. rade. Len na upresnenie odvolací súd uvádza, že udelená plná moc žalobcu v 1. rade pre advokáta S. S. G., bola žalobcom v 1. rade pred začatím odvolacieho pojednávania dňa 22.05.2018 odvolaná.

32. Dôvodná je i odvolacia námietka žalobcov v 1. a 2. rade, že odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné v časti, v ktorej sa žalobcovia domáhali ďalšieho nároku náhrady mzdy v súvislosti s ustanovením § 142 ods. 3 Zákonníka práce (ak nemohol zamestnanec vykonávať prácu pre iné prekážky na strane zamestnávateľa, ako sú uvedené v ods. 1 a 2, zamestnávateľ mu poskytne náhradu mzdy v sume jeho priemerného zárobku). Pochybil súd prvej inštancie, keď ešte pôvodný žalobca F., v zastúpení svojho právneho zástupcu podaním zo dňa 28.09.2009, došlé súdu prvej inštancie dňa 30.09.2009, zaslal písomné podanie označené ako upresnenie návrhu, ktoré bolo potrebné podľa jeho obsahu posúdiť ako nový návrh o náhradu mzdy s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 3 Zákonníka práce, keď pôvodný žalobca poukázal i na nové okolnosti, ktoré vyplynuli z konania pred odvolacím súdom (viď rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 7Co/28/2007 - 315), ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že náhrada priemerného zárobku žalobcovi patrí najviac do 06.03.2006. Správne pôvodný žalobca poukázal na tú skutočnosť, že rozšírený návrh (viď č. listu 326) bol doručený súdu prvej inštancie až po odvolacom konaní, a preto i podľa odvolacieho súdu záver súdu prvej inštancie, že odvolací súd vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí sp. zn. 7Co/28/2007 - 315 zo dňa 16. júna 2009 mohol konštatovať, že nebol doposiaľ

daný žiadny zákonný dôvod na rozhodnutie o nároku žalobcu o náhrade mzdy v čase od 07.03.2006 naďalej, pretože tento nárok nebol predmetom odvolacieho konania. Následne po vrátení veci súdu prvej inštancie pôvodný žalobca predmetný nový návrh na č. listu 326 podal, avšak súd prvej inštancie pochybil, keď nerozhodol o rozšírení žaloby o takýto uplatňovaný nárok pôvodného žalobcu. Nesprávny bol preto záver súdu prvej inštancie, ak bez riadneho preskúmania takéhoto nároku, bez pripustenia tohto nároku do konania, žalobu v tejto časti zamietol. Odvolací súd považuje odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie za nepreskúmateľné. Správne preto i žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu v podaní zo dňa 12.03.2018 (č. listu 633) konštatoval, že po tom, čo žalobca podaním zo 16.09.2009 upravil žalobu a rozšíril žalobu aj o náhradu mzdy od 07.03.2006 do 25.08.2008 s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 3 Zákonníka práce, teda z iného právneho titulu ako je náhrada mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru, o prípustnosti zmeny žaloby súd prvej inštancie nerozhodol, pričom ide o podstatnú zmenu, resp. doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdných v žalobe. Odvolací súd dáva do pozornosti súdu prvej inštancie, že žalovaný k takto rozšírenému nároku v tomto podaní vzniesol námietku premlčania, s ktorou sa bude musieť zaoberať i súd prvej inštancie, v prípade aj návrhu na rozšírenie žaloby vyhovie.

33. Záverom odvolací súd uvádza, že po čiastočnej zmene odvolacieho senátu, odvolací súd zistil minimálne dvakrát pokusy strán sporu o urovanie sporu zmiernom (napr. č. listu 253 až č. listu 262), naposledy vyjadrenia žalobcu v 1. rade pokus o mimosúdne konanie z marca 2018, pričom však k predmetnému zmiernu medzi stranami konania v súlade s ustanovením § 148 Civilného sporového poriadku nedošlo.

34. Odvolací súd zároveň dopĺňa, že v priebehu odvolacieho konania, žalobcovia v 1. a 2. rade vzniesli voči dvom členkám odvolacieho senátu námietku zaujatosti, pričom v súvislosti s predbežným prejednaním sporu dňa 22.05.2018, odvolací senát túto námietku posúdil s poukazom na ustanovenie § 52 a § 53 Civilného sporového poriadku, v spojení s ustanovením § 378 ods. 1 CSP tak, že podľa obsahu námietky zaujatosti ide o len o okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe namietaných sudkyň (rozhodovacia činnosť, nezákonné rozhodnutie). Tiež žalobca v 1. rade námietku zaujatosti neuplatnil najneskôr do 7 dní, odkedy sa strana dozvedela o dôvode, pre ktorý je sudca vylúčený, pretože odvolací súd konštatuje, že žalobca v 1. rade, ako strana sporu sa už dňom 26.09.2017 mohol dozvedieť o zložení senátu 14Co, t. j. kedy bolo žalobcovi v 1. rade doručené procesné uznesenie zo dňa 31.07.2017, č. k. 14Co/819/2004 - 580. Preto na vznesenú námietku odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené neprihliadol. Žalobcovia v 1. a 2. rade žiadali zároveň, aby súd prerušil toto konanie (hoci namietajú prietahy v konaní) a to až do doby, pokiaľ nebude právoplatné rozhodnuté dedičské konanie po neb. F. (pôvodný žaloba). Bude preto vedou súdu prvej inštancie posúdiť takýto návrh žalobcov podľa § 63 ods. 1 až 3 CSP (najmä ust. § 63 ods. 3 CSP, v zmysle ktorého, ak to povaha veci pripúšťa, môže sa v konaní pokračovať aj pred skončením konania o dedičstve.)

35. Odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie s poukazom na ustanovenie § 389 ods. 1 písmeno b) Civilného sporového poriadku.

36. Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha - dovolací návrh (§ 428 CSP).